

MISFORSTÅELSE NR. 4: »HVIS DET GØR DIG LYKKELIG, MÅ DET VÆRE RIGTIGT«

LYKKELIG?

Nogle gange har jeg, hvad jeg kalder mine "øjeblikke på køkkengulvet". Det kalder jeg det, fordi jeg rent faktisk sidder på køkkengulvet. Men jeg foretaget mig ikke noget nyttigt som for eksempel at skure det, selv om det altid kunne trænge til en omgang. Jeg sidder bare og græder. Og mine tårer skyldes, at jeg bliver ulykkelig over min seksuelle orientering mod mit eget køn. Over den akutte smerte, som jeg af og til føler ved ikke at have en partner, et sexliv, børn og hele pakken.

Jeg ved godt, hvad mine ikke-kristne venner og familiemedlemmer ville sige til mig, når jeg har det sådan. Hvis jeg bliver ulykkelig over ikke at udleve min seksuelle orientering mod mit eget køn, skal jeg bare begynde at gøre det. Jeg burde se at få en god mand, dyrke dejlig sex, adoptere nogle søde børn og være lykkelig.

Jeg ved også, at mange af mine kristne venner og familiemedlemmer ikke ved, hvad de skal sige til mig, når jeg har det sådan. Når jeg bliver ulykkelig over ikke at udleve min orientering mod mit eget køn, så bliver det for dem til et argument for, at jeg burde gøre det. For Gud ønsker

vel, at vi skal være lykkelige? Hvis jeg bare kunne finde en rar, kristen mand og "gifte mig" med ham, hvad galt skulle der så være ved at have sex og børn sammen med ham? Hvordan kan Gud fordømme noget, der kan gøre så mange mennesker lykkelige?

Hvordan kan jeg mene at vide, hvad så mange mennesker ville sige? Fordi mine egne tanker også går i den retning. Fordi det eneste, der virkelig er en autoritet i vores verden i dag, er vores egen personlige lykke. Hvis noget eller nogen gør vores liv ulykkeligt, må den pågældende ting eller person være forkert. Hvis noget eller nogen gør os lykkelige, må den pågældende ting eller person være rigtig.

Vi ser det overalt. Reklamerne lover os lykke, hvis vi køber deres produkt. Politikerne vil sørge for, at vi bliver lykkelige, hvis vi giver dem vores stemme. Den nye kærlighed, jeg pludselig oplever, lover mig lykke, hvis jeg vil skrotte den gamle. Det meste af det, som mennesker i dag foretager sig, er et udslag af jagten på lykken. Vi vil bare gerne være lykkelige, og de fleste af vores beslutninger bliver taget ud fra, hvad vi tror gør os mest lykkelige på kortest tid (og måske også til den laveste omkostning).

Men sådan er det vel ikke i den kristne kirke? Vi bruger meget tid på at påpege den tendens og advare andre om farerne. Men ved nærmere eftersyn viser det sig, at denne fejltagelse også har infiltreret vores kirkelige sammenhænge, så vi lader vores egen personlige lykke være udslagsgivende for vores beslutninger. Jeg tror, at to eksempler vil være nok.

Hvis vi går nogle få generationer tilbage, så var skilsmisse ikke en mulighed for de fleste kristne. Præsterne ville kun anbefale det i særligt grølle tilfælde, hvor der var tale om gentagne tilfælde af utroskab eller hustruvold (hvilket de gjorde ret i). Men i dag er skilsmisse ikke usædvanligt

i familier, der har deres faste gang i kirken. Hvordan har man retfærdiggjort det? Ved at argumentere med lykken. Det kan ikke være godt at blive i et ægteskab, der gør os ulykkelige. I dag er vi overbevist om, at Gud kun ønsker, at vi skal være lykkelige, og derfor ignorerer vi gladeligt, hvad Bibelen siger om skilsmisse (Matt 5,31-32).

På samme måde har kristne i den vestlige verden en holdning til rigdom, der udspringer af vores tro på, at Gud er 100 procent opsat på at gøre os lykkelige; dvs. lykkelige, sådan som vores samfund, ikke Gud, definerer det. Selv om vi aldrig ville indrømme det og jævnlige fordømmer dem, der markedsfører en "fremgangsteologi", så står vi alligevel helt på linje med verden omkring os, når den mener, at man kan købe lykke for penge. Vi vil derfor gerne give, hvad vi har råd til, men først efter at vi har betalt for det, vi ikke længere betragter som luksus: det tredje par sko, den nyeste telefon, ferien i udlandet, skolepenge til den internationale privatskole, indbetaling til den pensionsordning, der skal sørge for, at vores levestandard er uændret, til vi dør. Der er ikke mange præster, der ville turde opfordre deres menighed til at ofre den lykke, som den slags ting tilsyneladende garanterer. I tidligere generationer havde mange kristne en livsstil, der var markant anderledes end deres ikke-kristne naboers. I dag er der ofte ingen forskel. Vi er bange for at blive mindre lykkelige, hvis vi var nødt til at give slip på alt det. Og fordi vi går ud fra, at Gud ønsker, vi skal være lykkelige, ignorerer vi med god samvittighed de steder, hvor hans ord taler om den gavmildhed, der giver mere bort, end vi tror, vi kan undvære (2 Kor 8-9).

Den højeste autoritet i dag er simpelt hen den kortsigtede lykke, såvel uden for kirken som inden for kirken. Og vi har nogle gange åbenlyst (i de liberale dele af kirken) og andre gange mere diskret (blandt de evangelikale) lavet

om på vores Gud, så han passer ind i vores eget ønske om at være lykkelige. Nu er han, for at bruge et udtryk fra Timothy Keller, en "Stepford gud": En gud, som vi selv har lavet (ligesom i filmen "The Stepford Wives", hvor mændene hver især får forvandlet deres hustru til en robot, der aldrig kommer på tværs af mandens vilje), en gud, der ønsker, at vi skal være lykkelige på den måde, som vi selv (under påvirkning af samfundet omkring os) ønsker at være det. En slags totempæl-gud, der aldrig modsiger det, som vi gerne vil gøre.

Faktisk er det i mange konservative kirkelige kredse sådan, at stort set den eneste gruppe, der stadig bliver bedt om at gøre noget, der gør dem ulykkelige, er dem, der er seksuelt orienteret mod deres eget køn. Så det er en meget forståelig (og næsten beundringsværdig) konsekvens, hvis man nu også giver dem lov til at gøre det, som de gerne vil. Så kan vi alle være lykkelige sammen!

HVORFOR DOG VÆRE ULYKKELIG?

I et miljø, hvor lykke nærmest er den eneste autoritet, virker min beslutning om ikke at udleve min seksuelle orientering mod mit eget køn fuldstændig meningsløs, fordi den ofte gør mig ulykkelig. Jeg går ikke alene op imod mine egne stærke drifter; det føles, som om jeg går op imod den altdominerende strømning i hele verden omkring mig. Så hvorfor beslutter jeg mig ikke bare for, at Gud ønsker, at jeg skal være lykkelig? Hvorfor ignorerer jeg ikke med god samvittighed, hvad han siger om at hade homoseksuel sex (3 Mos 18,22)?

Hvad skulle forhindre mig i at finde min slettelak og bruge den med rund hånd i Bibelen? Men jeg er ikke sikker på, at jeg faktisk *bliver* lykkelig af at gøre det, som jeg *tror* vil gøre mig lykkelig. Hvis jeg havde haft sex med alle de

mænd, som jeg har haft lyst til at have sex med, så havde jeg levet et promiskuøst sexliv. Lige i øjeblikket troede jeg, at netop dén mand ville gøre mig lykkelig. Og det ville de fleste af dem måske også have gjort – i en kort tid. Men det ville have været en flygtig nydelse. Mange af konsekvenserne af min handling ville have været negative for mig, for dem og også for andre.

Hvordan kan jeg vide det? Det kan jeg, fordi verden omkring os i sine mest ærlige øjeblikke selv fortæller os det. Nogle af de Hollywood-film, jeg har set på de seneste, har meget tydeligt slået fast, at man ikke bliver lykkelig af at have mange skiftende partnere, tværtimod. Underligt nok er min fejlagtige verdslige opfattelse af, at masser af sex er lig med masser af lykke, hurtigt blevet korrigeret af ikke-kristne filmproducenter.

I mange forskellige sammenhænge er folk i verden rundt om os ved at vågne op og indse, at hvis vi lever for selv at blive lykkelige her og nu, er det den sikre vej til at blive ulykkelig i det lange løb. For nu at vende tilbage til dem, der bliver skilt ved det første tegn på modgang i deres ægteskab, så understreger Timothy og Kathy Keller i deres bog om ægteskabet denne pointe ved hjælp af almindelig statistik:

... undersøgelser, hvor man har fulgt de samme mennesker gennem længere tid, viser, at to tredjedele af de ulykkelige ægteskaber vil blive lykkelige inden for fem år, hvis man bliver i ægteskabet og undlader at lade sig skille.²

Mange, der har opfordret andre til at bryde ud af et ulykkeligt ægteskab for selv at finde lykken et andet sted, har muligvis gjort dem en bjørnetjeneste.

Og lad os bare tage eksemplet med materialisme igen. Antallet af ikke-kristne, der bevidst skruer ned for forbruget, viser også, at mange har indset, at det er en løgn, at man kan købe lykke til sig selv (og ens kære) med bare et par ting mere, endnu en ferie, bedre uddannelsesfaciliteter og en fed pension. Vi har brug for noget andet at leve for, at leve af. Her er det faktisk verden omkring os, der har et problem med noget, der ikke giver mening, og mange af vores ikke-kristne venner og familiemedlemmer er ved at forstå det.

SAND LYKKE

Det, vi har brug for, er en ny form for autoritet. Eller rettere: Det, vi har allermest brug for, er den gamle autoritet. Gud selv, en anden end os selv, som vi kan leve for, en andens regler at leve efter. Vi har brug for at begynde at følge ham og lytte til ham.

Hvorfor skulle vi skifte vores primære ønske om lykke ud med et primært ønske om at adlyde Guds ord? Hvorfor skulle vi overgive vores suverænitet til ham? Jeg synes, at det midterste afsnit af Salme 19 er meget overbevisende:

Herrens lov er fuldkommen,
den styrker sjælen.
Herrens vidnesbyrd står fast,
det giver den uerfarne visdom.
Herrens forordninger er retskafne,
de glæder hjertet.
Herrens befaling er ægte,
den giver øjnene glans.
Herrens ord er rent,
det består til evig tid.
Herrens bud er sandhed,

de er alle retfærdige.

De er mere kostbare end guld,
end det reneste guld i mængde,
de er sødere end honning,
end flydende honning.

Din tjener lader sig advare af dem,
der er stor løn ved at holde dem.

(Sl 19,8-12)

Verden omkring os skifter hele tiden holdning til, hvad der vil gøre os lykkelige. På visse tidspunkter af historien har man lovet sand lykke gennem seksuel troskab (1950'erne), men til andre tider har det været ved at have mange skiftende sexpartnere (1960'erne). Hvis vi går lidt længere tilbage i historien, blev seksualiteten undertrykt i den victorianske tidsalder som en reaktion på perioden frem til starten af 1840'erne, der var præget af seksuel løssluppenhed. En person, der var født i 1930 og var seksuelt orienteret mod sit eget køn, ville det meste af sit liv have fået at vide, at han eller hun skulle undertrykke sit begær – og først have fået lov til at udtrykke deres seksualitet frit inden for de sidste par årtier (hvor vedkommende ville være oppe i 70'erne eller 80'erne). Hvem ved, hvad man om 50 år siger om, hvor vi kan finde lykken? Det eneste sikre er, at alting ændrer sig, både med hensyn til sex og til alt muligt andet. Hvem kan sige, hvornår et samfund er gået for langt i én retning eller i en anden retning? Pendulet svinger voldsomt frem og tilbage om stort set alle emner, og vi ved aldrig, hvor vi på et givet tidspunkt er på vej hen.

I modsætning hertil giver Guds ord (hans "lov", "vidnesbyrd", "forordning", "befaling" og "bud") os den "fuldkomne" visdom, der "står fast". Den visdom, vi har brug for. Er du usikker på, hvad der dybest set er godt for dig?

Guds ord er altid “retskaffent” og vil vise dig, hvad der er det rigtige at gøre. I en verden, hvor alle andre autoriteter skifter mening, står det fast og er til at stole på. Ordets guddommelige oprindelse giver os dermed det altseende og alvidende, tidløse perspektiv, som vi kan bruge som en autoritet, vi kan leve livet efter. Især når ophavsmanden, som de indledende vers i Salme 19 siger, er vores skaber, som ved, hvad der er bedst for os. Det er derfor, salmisten siger, at hans bud er mere kostbare end guld og sødere end honning.

Det er jo interessant, at hvis vi adlyder Guds ord, så får vi i tilgift vi den sande lykke, som vi længes efter. Vores sjæl blomstrer op, vi får visdom, erfarer en ægte glæde, får al den indsigt, som vi har brug for i livet, og bliver rigeligt belønnet for vores lydighed. Disse utvetydige løfter i Salme 19 (som bliver gentaget flere steder i Skriften, for eksempel i Matt 5,1-10 og Joh 10,10) forvandler vores primære ønske om personlig lykke til et primært ønske om at adlyde Guds ord, og på den måde får vi den sande lykke kvit og frit.

Og det er denne bibelske sammenhæng, der holder mig fra at udleve min orientering mod mit eget køn. Det er det, der gør, at jeg stadig holder fast i Guds ord, når lydigheden mod hans bud får mig til at sidde og græde på køkkengulvet. Det er det, der overbeviser mig om sandheden i noget, som min yndlingsforfatter C.S. Lewis engang skrev:

Når vi ønsker at være noget andet end det, Gud ønsker, vi skal være, ønsker vi i virkeligheden noget, der ikke vil gøre os lykkelige. De guddommelige bud, der i vores naturlige ører lyder mere som en despots krav end som bud fra en, der elsker os, fører os i virkeligheden derhen, hvor vi selv ville ønske at komme, hvis vi vidste, hvad vi ønskede.³

Når jeg har lyst til at leve som homoseksuel og tage hele den moderne identitet og livsstil til mig, så forsikrer Guds ord mig om, at det ikke kommer til at gøre mig lykkelig. Selv om det kan lyde ubarmhjertigt og ukærligt at nægte mig selv at give udtryk for mine seksuelle følelser, sådan som jeg ønsker det, så er det i virkeligheden det, jeg selv ville vælge, hvis jeg vidste, hvad der var det bedste for mig. Salme 19 lover mig det, som jeg ønsker allermost, selv om den forhindrer mig i at få det på den måde, som jeg ofte selv ønsker det.

Det er derfor, jeg prøver på at gøre Guds ord til den højeste autoritet i mit liv i stedet for det, som jeg (og andre mennesker) tilfældigvis tror vil gøre mig lykkelig. Hvilket selvfølgelig er det, det betyder at være kristen: At jeg tager Gud på ordet og stoler på ham. Det modsatte, nemlig ikke at tage Gud på ordet og sætte sig op imod ham er det, som menneskeheden instinktivt har gjort, lige siden Adam og Eva begyndte at gå den vej i 1 Mos 3.

I hjertet af den kristne tro ligger der en erkendelse af, at vi har underkastet os den forkerte autoritet, nemlig vores egen lykke. Og at vi må give os ind under en anden autoritet, nemlig Guds vej til lykken, sådan som den skildres i hans ord. Det er derfor, den er rivende gal, når kristne begynder at redigere de dele af Bibelen bort, som de ikke bryder sig om; det viser, at de i virkeligheden ikke har givet sig ind under Guds autoritet, men ønsker at fortsætte med at definere, hvad der er rigtigt og forkert for dem. Den misforståelse har altid eksisteret og har forårsaget al den elendighed, der er i verden (1 Mos 3 igen). Som kristne skal vi ikke personificere vores menneskelige forfædres (Adam og Evas) ulydighed, men vores Herre og Frelasers (Jesu Kristi) fuldkomne lydighed. Han gav sig fuldt og helt ind under alt, hvad Guds ord sagde, for at få den glæde, som

han vidste, snart ville blive hans (Hebr 12,2). Vi vil opleve det samme, hvis vi udviser den samme tålmodige lydighed.

LANGTIDSHOLDBAR LYKKE

Det medfører selvfølgelig en del midlertidig ulykke; det viser Jesu eget eksempel med al ønskelig tydelighed. Men det betyder ikke, at man for evigt har ofret lykken. Det udskyder bare lykken, eller rettere sagt, det omveksler den kortsigtede lykke til den uforfalskede, langtidsholdbare udgave, som vi kan begynde at erfare allerede nu. Det er ikke kun veksler på evigheden. For mig betyder det sandsynligvis flere øjeblikke på køkkengulvet. Men det, der får mig op fra køkkengulvet igen, er at tage den sandhed til mig, at den langtidsholdbare lykke, jeg længes efter, kommer af at være lydige mod Guds ord.

Det hjælper mig også til at komme op fra køkkengulvet igen, når jeg ser andre kristne, der ofrer den kortsigtede lykke, fordi de er lydige mod Guds ord. Det, der mest opmuntrer mig til at være lydige mod det, som Gud siger om sex, er, når jeg ser de store ofre, som andre kristne yder på helt andre områder af deres liv ud fra nogle helt andre af Guds bud. Nogle af min kirkes missionærer har givet afkald på et behageligt liv i Storbritannien for i stedet at leve et hårdt liv som studentermedarbejdere i Grækenland eller Japan, fordi de er lydige mod missionsbefalingen. En af mine gode venner har været villig til at ofre sit professionelle ry for at kæmpe for sandheden, fordi det er hans overbevisning, at Gud ønsker, at hans folk altid taler sandt. En anden ven holdt ud i et ægteskab, som langt de fleste ville være brudt ud af, fordi han ved, at Gud hader skilsmisse. En kollega gav afkald på en akademisk lovende karriere for at arbejde for vores kirke, fordi hun tror, at det er på den måde, Gud har bedt hende om at bruge sine

evner. Det er alle disse mennesker, som (sandsynligvis til deres egen store overraskelse) mest har fået mig til at se det meningsfyldte i det liv, som jeg lever, og jeg priser Gud for dem. De har skabt en struktur af mening, som jeg har brug for. Uden dem ville det være meget mere vanskeligt for mig at komme op fra køkkengulvet.

Vil du være med til at gøre livet mere meningsfyldt for kristne, der er seksuelt orienteret mod deres eget køn? Så gør noget, der går imod den herskende kultur! Prøv et øjeblik at tænke over den seneste større beslutning, du har taget. Hvis du skal være helt ærlig, var din handling så primært drevet af, hvad der kunne gøre dig lykkelig her og nu? Hvis det er tilfældet, må du se i øjnene, at det er en misforståelse at tro, at det er rigtigt, bare fordi det gør dig lykkelig. Du må angre det, holde op med at betragte din egen personlige lykke som den største autoritet i dit liv og i stedet tage Guds ord til dig som din autoritet. Du vil sikkert erfare den midlertidige ulykke, som det ofte medfører; men hold ud og sæt dit håb til den langtidsholdbare lykke, som Guds ord lover bliver din i hans nye skaberværk – for evigt.

SPØRGSMÅL TIL OVERVEJELSE

Hvordan kan vi til stadighed tjekke, at vores beslutninger ikke er mere styret af, hvad vi føler, end af det, som Guds ord siger er godt for os?